

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia

września 2011 r.

DOLiS/DEC-

dot. DOLiS-440-864/10

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), art. 12 pkt 2, art. 22, w związku z art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), po rozpoznaniu wniosku Pani X, reprezentowanej przez adwokata (wcześniej radcę prawnego) AK, o ponowne rozpatrzenie sprawy rozstrzygniętej decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 27 kwietnia 2011 r. (znak: DOLiS/DEC-335/11/19553,19557,19561,19563), dotyczącą jej skargi na przetwarzanie danych osobowych przez Starostwo Powiatowe, Prokuraturę Rejonową oraz Komendę Powiatową Policji.

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pani X (zwanej dalej Skarżącą), reprezentowanej przez radcę prawnego AK, na przetwarzanie jej danych osobowych przez Starostwo Powiatowe (zwane dalej Starostwem), Prokuraturę Rejonową (zwaną dalej Prokuraturą) oraz Komendę Powiatową Policji (zwaną dalej Komendą).

W treści skargi wskazano, iż „od ok. połowy 2009 roku dane osobowe Pani X są przetwarzane z naruszeniem obowiązujących przepisów Ustawy. Sytuacja ta jest wyjątkowa, ponieważ moja Klientka jest Dyrektorem Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie (...) W piśmie z dnia 30 lipca 2009 roku skierowanym do Wojewody (...) Pani Y stwierdziła, między innymi, że »posiada wiedzę, iż Pani X nie ma wykształcenia i kwalifikacji do pracy na stanowisku Dyrektora Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie«. Jestem przekonany, że taką wiedzę można dysponować wyłącznie wtedy, kiedy osoba posiada dostęp do dyplomów ukończenia szkół, które z kolei znajdują się w aktach osobowych, a te w Starostwie Powiatowym. Pani X nigdy nikomu nie zezwalała na przetwarzanie danych osobowych w powyższym zakresie, co oznacza, że Pani Y bezprawnie weszła w posiadanie dyplomu ukończenia przez moją Klientkę ww. Szkoły. (...) W piśmie z dnia 25 sierpnia 2009 roku skierowanym do Przewodniczącego Rady Powiatu (...) Pani Y stanowczo stwierdza, że Pani X ukończyła kurs w szkole, która nie znajduje się w wykazie podmiotów szkolących. To stwierdzenie również potwierdza, że Pani Y bezprawnie

weszła w posiadanie dyplomu ukończenia przez moją Klientkę ww. Szkoły”. Pełnomocnik Skarżącej podniósł również, iż „we wrześniu 2010 roku Pani X otrzymała wezwanie do osobistego stawienia się w charakterze świadka w Komendzie Powiatowej Policji w sprawie o sygn. ... oraz Poproszono ją o wzięcie oryginału świadectwa ukończenia studiów podyplomowych w zakresie menedżer oświaty samorządowej w Wyższej Szkole Humanistycznej (...). Podczas przesłuchania, które miało miejsce w dniu 30 września 2010 roku, Pani X widziała swoje akta osobowe. Uważam, że sprawa, w której wezwano moją Klientkę nie uprawniała do przejęcia całych akt osobowych. Mam także podejrzenia, że ktoś przekazał prowadzącym postępowanie kopię ww. świadectwa. Raz jeszcze podkreślam, że Pani X nie wyraziła zgody na przetwarzanie jej danych osobowych w ww. zakresie”.

Pełnomocnik Skarżącej wniósł o przeprowadzenie kontroli zgodności przetwarzania danych osobowych Skarżącej z przepisami o ochronie danych osobowych, wydanie decyzji administracyjnej nakazującej przywrócenie stanu zgodnego z prawem, a w szczególności nakazanie usunięcia naruszeń, nieudostępniania danych osobowych Skarżącej, zabezpieczenie danych osobowych Skarżącej oraz skierowanie do organu powołanego do ścigania przestępstw zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa stosownie do art. 19 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), zwanej dalej ustawą.

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych przeprowadził w niniejszej sprawie postępowanie administracyjne, w toku którego ustalił, co następuje.

1. Pani Y w piśmie z dnia 25 sierpnia 2009 r. skierowanym do Przewodniczącego Rady Powiatu poinformowała, że Szkoła Pracowników Służb Społecznych, w której Skarżąca ukończyła kurs z organizacji pomocy społecznej, nie posiadała zgody na prowadzenie specjalizacji z zakresu organizacji opieki społecznej oraz wskazała, iż „tak się składa, że mój znajomy, który kończył kurs razem z panią X i starał się o podobne stanowisko kierownicze, nie mógł pełnić tej funkcji, gdyż kancelaria adwokacka z ... dopatrzyła się, iż w/w szkoła nie posiada uprawnień do wydawania dyplomów i świadectw, uprawniających do zajmowania stanowisk kierowniczych w jednostkach organizacyjnych pomocy społecznej. W ten sposób podważono kwalifikacje tego pana”. Ponadto, w skierowanym do Wojewody piśmie z dnia 30 lipca 2009 r. podniosła, iż „posiadam wiedzę, że dyrektor PCPR nie ma wykształcenia i kwalifikacji do pracy na tym stanowisku. Nie posiada specjalizacji z pomocy społecznej, a jedynie kurs, który został ukończony na uczelni już nie istniejącej, która nie miała uprawnień do kształcenia. Człowiek, który razem z Panią X kończył ten kurs, nie mógł ponownie ubiegać się w tym roku o stanowisko dyrektora domu dziecka, właśnie z powodu braku kwalifikacji”.
2. Starostwo w wyjaśnieniach z dnia 24 stycznia 2011 r. (karta 32 akt sprawy) wskazało, iż nie udostępniło danych osobowych Skarżącej Pani Y.
3. W związku z uzyskaniem informacji, że Skarżąca ubiegając się o zatrudnienie na stanowisku zastępcy dyrektora Powiatowego Centrum Pomocy użyła jako autentyczne podrobione świadectwo ukończenia Wyższej Szkoły Humanistycznej, w Komendzie podjęto czynności operacyjno-rozpoznawcze w ramach których pismami z dnia 11 maja 2010 r. pierwotnie zwrócono się do Starostwa o przekazanie kserokopii „teczki - akt osobowych” Skarżącej, a następnie sprecyzowano, iż żądanie dotyczy przekazania „kserokopii dokumentów z akt

osobowych (...) tj. świadectw i dyplomów ukończonych uczelni, szkół oraz innej dokumentacji potwierdzającej odbycia szkoleń, kursów itp. (w szczególności dokumentów wskazanych przez policjanta)”, oraz że podstawą prawną upoważniającą do pozyskania danych jest art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (tekst jedn. Dz. U. 2007 r. Nr 43, poz. 277 z późn. zm.). Komenda otrzymała kserokopie:

- spisu spraw - część A,
- świadectwa pracy z dnia 2 czerwca
- świadectwa pracy (duplikatu) z dnia 26 marca
- świadectwa pracy z dnia 23 listopada
- świadectwa pracy z dnia 29 marca
- zaświadczenia Studium Doskonalenia Menedżerskiego uczestniczeniu w seminarium „Przygotowanie dyrektorów do wdrażania reformy strukturalnej i programowej w placówkach edukacyjnych”,
- zaświadczenia Studium Doskonalenia Menedżerskiego o ukończeniu kursu „Planowanie i realizacja budżetu placówki edukacyjnej”,
- zaświadczenia Studium Doskonalenia Menedżerskiego o uczestniczeniu w seminarium „Polityka kadrowa w oświacie samorządowej”,
- świadectwa ukończenia studiów podyplomowych w zakresie Menedżer oświaty samorządowej w Wyższej Szkole Humanistycznej,
- dyplomu z dnia 17 czerwca o uzyskaniu drugiego stopnia specjalizacji zawodowej w zakresie nauczania początkowego,
- zaświadczenia Miedziowego Centrum Kształcenia Kadr o ukończeniu kursu języka niemieckiego,
- dyplomu z dnia 20 czerwca o uzyskaniu pierwszego stopnia specjalizacji zawodowej w zakresie nauczania początkowego,
- świadectwa z dnia 18 kwietnia ukończenia doskonalenia zawodowego nauczycieli w zakresie terapii pedagogicznej,
- dyplomu ukończenia studiów wyższych magisterskich w zakresie nauczania początkowego,
- kwestionariusza osobowego,
- uchwały Nr CCLVIX/1405/2010 Zarządu Powiatu z dnia 24 lutego 2010 r. w sprawie udzielenia pełnomocnictwa Dyrektorowi Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie do składania wniosków o dofinansowanie z Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki 2007-2013 oraz do podpisywania umów ramowych i do realizacji tego Programu,
- decyzji z dnia 29 września w sprawie przyjęcia na dwusemestralne niestacjonarne Studia Podyplomowe Prawa Pracy i Prawa Socjalnego - specjalizacja: Organizacja Pomocy Społecznej,
- dyplomu Szkoły Policealnej Pracowników Służb Społecznych z dnia 3 września o nadaniu tytułu Organizatora Pomocy Społecznej,
- zaświadczenia o odbyciu instruktażu wstępnego - ogólnego w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy i ppoż.,
- Curriculum Vitae,
- umowy o pracę z dnia 29 listopada

4. W dniu 10 lipca 2010 r., po dokonaniu konwersji materiałów operacyjnych (niejawnych, posiadających klauzulę „poufne”) w materiały procesowe zostało wszczęte w Komendzie dochodzenie (nr ...) w sprawie użycia przez Skarżącą w listopadzie 2002 r. podrobionego świadectwa ukończenia studiów podyplomowych w Wyższej Szkole Humanistycznej jako autentycznego. Do akt dochodzenia włączono kserokopie przekazane przez Starostwo. W związku z umorzeniem postępowania akta sprawy zostały przekazane Prokuraturze Rejonowej, gdzie są aktualnie przechowywane.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiotowej sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych (zwany dalej również Generalnym Inspektorem) w dniu 27 kwietnia 2011 r. wydał decyzję odmawiającą uwzględnienia wniosku Skarżącej (znak: DOLiS/DEC-335/11/19553,19557,19561,19563).

Pismem z dnia 19 maja 2011 r. (w ustawowym terminie) Skarżąca, reprezentowana przez pełnomocnika, złożyła wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy rozstrzygniętej ww. decyzją.

Pełnomocnik Skarżącej podniósł, że zgodnie z art. 12 pkt 1 ustawy do zadań Generalnego Inspektora należy w szczególności kontrola zgodności przetwarzania danych osobowych z przepisami o ochronie danych osobowych, co w jego ocenie oznacza, że w przypadku wystąpienia wątpliwości co do powyższej zgodności Generalny Inspektor ma obowiązek przeprowadzenia wnikliwej i dokładnej kontroli w celu ustalenia, czy naruszone zostały przepisy ustawy oraz kto dokonał tego naruszenia. W tym zakresie pełnomocnik Skarżącej zarzucił, że z treści uzasadnienia zaskarżonej decyzji wynika, iż przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie administracyjne nie spełniało ww. cech, o czym świadczy zawarte na stronie 4 uzasadnienia decyzji stwierdzenie, że „informację o ukończeniu przedmiotowego kursu przez Skarżącą Pani Y mogła uzyskać od ww. osoby”. Pełnomocnik Skarżącej podniósł, że „jeżeli zostało powzięte powyższe podejrzenie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych powinien był je sprawdzić a nie poprzestawać na przypuszczeniach i twierdzeniach osoby, która mogłaby być w niniejszej sprawie »osobą podejrzaną«. Może okazałoby się, że uzyskanie ww. informacji przez tę osobę było nielegalne?”.

Pełnomocnik Skarżącej odnosząc się do dokonanej w zaskarżonej decyzji oceny, że przepisem dopuszczającym przetwarzanie danych osobowych Skarżącej przez Komendę jest art. 20 ust. 2a ustawy o Policji, podniósł, że Skarżąca była przesłuchiwana przez policję w charakterze świadka, a świadkowie nie są objęci dyspozycją ww. przepisu. Pełnomocnik Skarżącej podniósł ponadto, że z uzasadnienia decyzji nie wynika, aby działania policji zostały skontrolowane pod kątem sytuacji opisanych w art. 20 ust. 2c ustawy o Policji, stanowiącym, że informacji, o których mowa w ust. 2a, nie pobiera się, w przypadku gdy nie mają one przydatności wykrywczej, dowodowej lub identyfikacyjnej w prowadzonym postępowaniu oraz pod kątem ustalenia, czy nie wystąpiło tutaj nadużycie uprawnień przez policję.

Pełnomocnik Skarżącej zarzucił też, że Generalny Inspektor nie zbadał dokładnie i wnikliwie przesłanek zasadności zastosowania przez prokuraturę art. 26 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy z dnia 20 czerwca 1985 roku o prokuraturze (tekst jedn. Dz. U. z 2008 r. Nr 7, poz. 39 z późn. zm.) w związku z art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy pod kątem stwierdzenia wystąpienia nadużycia stosowania tych przepisów, jak również nie zbadał dokładnie i wnikliwie, czy w ramach uprawnień policji, o których mowa w art. 15 ust. 1 pkt 6 i ust. 7 ustawy o Policji, nie doszło do „naruszenia

danych osobowych Skarżącej”. Pełnomocnik Skarżącej podniósł, że wnikliwe i dokładne badanie powinno być prowadzone pod kątem art. 51 ust. 2 Konstytucji RP, który zezwala władzy publicznej na pozyskiwanie i gromadzenie oraz udostępnianie informacji wyłącznie niezbędnych w demokratycznym państwie prawa.

Pełnomocnik Skarżącej zarzucił również, że twierdzenie, iż Generalny Inspektor nie jest właściwy do oceny celowości zbierania danych osobowych Skarżącej przez policję i prokuraturę, jest nieuprawnione, wskazując, że „o tym, że twierdzenie to jest nieuprawnione świadczą cytowany wyżej przepis Konstytucji RP oraz przepisy ww. ustaw. Ponadto z twierdzenia tego wynika, że prokuratura i policja ma w Polsce pełnię władzy nad danymi osobowymi obywateli, co pozostaje w oczywistej sprzeczności z art. 51 ust. 2 Konstytucji RP oraz przepisami prawa unijnego”.

Po powtórным rozpatrzeniu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przeanalizowaniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonej decyzji Generalnego Inspektora z dnia 27 kwietnia 2011 r. (znak: DOLiS/DEC-335/11/19553,19557,19561,19563), jest prawidłowe, a okoliczności podniesione we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy nie uzasadniają zmiany tego rozstrzygnięcia.

Odnosząc się do zarzutu, że postępowanie prowadzone przez Generalnego Inspektora nie było wystarczająco wnikliwe i dokładne, co pełnomocnik Skarżącej wiąże z tym, że Generalny Inspektor nie zbadał okoliczności zebrania danych osobowych Skarżącej przez Panią Y, w tym czy informację o wykształceniu Skarżącej rzeczywiście uzyskała ona od osoby, na którą wskazuje treść jej pism kierowanych do Przewodniczącego Rady Powiatu i Wojewody, wskazać przede wszystkim należy, że niniejsze postępowanie jest prowadzone na wniosek Skarżącej. Zakres postępowania prowadzonego na wniosek strony wyznacza strona, a Generalny Inspektor nie ma uprawnienia do modyfikacji tego zakresu. Zauważyć w tym miejscu należy, że pełnomocnik Skarżącej - wezwany do jednoznacznego wskazania podmiotu, którego działanie kwestionuje - w piśmie z dnia 8 listopada 2010 r. (karta 12 akt sprawy) stwierdził „(...) wskazuję w imieniu Pani X podmioty, których działanie kwestionuję: 1. Starostwo 2. Prokuratura Rejonowa 3. Komenda Powiatowa Policji”. Wobec powyższego nie może budzić wątpliwości, że Skarżąca domagała się zbadania w niniejszym postępowaniu zgodności z przepisami o ochronie danych osobowych działań Starostwa, Prokuratury i Komendy, nie zaś zbadania zgodności z tymi przepisami działań Pani Y. W powyższym zakresie prowadzone było zatem przez Generalnego Inspektora postępowanie w sprawie. W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie budzi zaś wątpliwości, że Starostwo nie udostępniło Pani Y wykorzystanych przez nią informacji o wykształceniu Skarżącej (wskazano to w wyjaśnieniach Starostwa, a ponadto przedstawione przez pełnomocnika Skarżącej jako dowód w sprawie kopie pism Pani Y wskazują na inne niż Starostwo źródło danych). Faktu nieudostępnienia przez Starostwo danych osobowych Pani Y nie kwestionuje również pełnomocnik Skarżącej we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Wobec powyższego poza zakres niniejszego postępowania wykracza badanie okoliczności zebrania danych osobowych Skarżącej przez Panią Y.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, że przepisy ustawy - a co za tym idzie uprawnienia Generalnego Inspektora określone w tych przepisach - mają zastosowanie do

przetwarzania danych osobowych przez osoby fizyczne wyłącznie wówczas, jeżeli przetwarzają one dane osobowe w związku z prowadzoną działalnością zarobkową lub zawodową. Wynika to z treści art. 3 ust. 2 pkt 2 ustawy, zgodnie z którym ustawę stosuje się również do osób fizycznych i osób prawnych oraz jednostek organizacyjnych niebędących osobami prawnymi, jeżeli przetwarzają dane osobowe w związku z działalnością zarobkową, zawodową lub dla realizacji celów statutowych - które mają siedzibę albo miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, albo w państwie trzecim, o ile przetwarzają dane osobowe przy wykorzystaniu środków technicznych znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Ponadto, art. 3a ust. 1 pkt 1 ustawy wprost stanowi, że ustawy nie stosuje się do osób fizycznych, które przetwarzają dane wyłącznie w celach osobistych lub domowych. Zatem, jeżeli osoba fizyczna przetwarza (w tym zbiera) dane osobowe poza prowadzoną przez siebie działalnością zarobkową lub zawodową wówczas nie mają do niej zastosowania przepisy ustawy, a Generalny Inspektor nie ma kompetencji do badania procesu przetwarzania tych danych.

Odnosząc się do zarzutu, że Skarżąca była przesłuchiwana w charakterze świadka, a świadkowie nie są objęci dyspozycją art. 20 ust. 2a ustawy o Policji, wskazać należy, że „osoby podejrzanej”, której danych dotyczy powyższy przepis, nie należy utożsamiać z „podejrzany”, za którego - zgodnie z art. 71 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555 ze zm.) - uważa się osobę, co do której wydano postanowienie o przedstawieniu zarzutów albo której bez wydania takiego postanowienia postawiono zarzut w związku z przystąpieniem do przesłuchania w charakterze podejrzanego. Osobą podejrzaną jest bowiem - co wskazuje się w doktrynie prawa (por. pkt 3 komentarza do art. 71 Kodeksu postępowania karnego w Grzeszczyk W., Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Warszawa 2011) - osoba, wobec której istnieje przypuszczenie, że popełniła przestępstwo, lecz nie skierowano przeciwko niej w sposób procesowy postępowania. Mając na uwadze, że z wyjaśnień złożonych przez Komendę wynika, iż dotyczące Skarżącej czynności były prowadzone w związku z uzyskaniem informacji, że ubiegając się o zatrudnienie na stanowisku zastępcy dyrektora Powiatowego Centrum Pomocy w Lubinie użyła jako autentyczne podrobione świadectwo ukończenia Wyższej Szkoły Humanistycznej nie może budzić wątpliwości, że Skarżąca była w tej sprawie „osobą podejrzaną”, a zatem art. 20 ust. 2a ustawy o Policji (stanowiący, że Policja może pobierać, uzyskiwać, gromadzić, przetwarzać i wykorzystywać w celu realizacji zadań ustawowych informacje, w tym dane osobowe, o osobach podejrzanych o popełnienie przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego, nieletnich dopuszczających się czynów zabronionych przez ustawę jako przestępstwa ścigane z oskarżenia publicznego, osobach o nieustalonej tożsamości lub usiłujących ukryć swoją tożsamość oraz o osobach poszukiwanych, także bez ich wiedzy i zgody) jest przepisem o którym mowa w art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy (zgodnie z którym przetwarzanie danych jest dopuszczalne m.in. tylko wtedy, gdy jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa), dającym Komendzie uprawnienie, z którego wynika dopuszczalność przetwarzania danych osobowych Skarżącej.

Odnosząc się do zarzutu, że Generalny Inspektor nie zbadał dokładnie i wnikliwie przesłanek zasadności zastosowania przez Prokuraturę art. 26 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o prokuraturze w związku z art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy pod kątem stwierdzenia wystąpienia nadużycia stosowania tych przepisów, wskazać należy, że w ocenie Generalnego Inspektora z treści

art. 26 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o prokuraturze - stanowiącego, że prokurator sprawuje nadzór nad postępowaniem przygotowawczym prowadzonym przez uprawniony do tego inny organ - jednoznacznie wynika istnienie obowiązku dla którego spełnienia niezbędne jest przetwarzanie przez Prokuraturę danych osobowych utrwalonych w aktach prowadzonego w Komendzie a dotyczącego Skarżącej postępowania przygotowawczego. Jeżeli bowiem postępowanie przygotowawcze w sprawie popełnienia przestępstwa jest prowadzone przez inny organ niż prokurator (np. przez Policję), to z treści art. 26 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy o prokuraturze wynika obowiązek nadzorowania takiego postępowania przez prokuratora, a w ocenie Generalnego Inspektora realizacja tego obowiązku nie jest możliwa bez przetwarzania danych osobowych utrwalonych w aktach postępowania. Zatem zachodzi przesłanka dopuszczalności przetwarzania danych osobowych określona w przytoczonym wcześniej art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy. Wskazać w tym miejscu należy, że ww. obowiązek prokuratorskiego nadzoru nad postępowaniami przygotowawczymi prowadzonymi przez inne organy wynika również z przepisów Kodeksu postępowania karnego. Zgodnie z art. 326 § 1 powyższej ustawy prokurator sprawuje nadzór nad postępowaniem przygotowawczym w zakresie, w jakim go sam nie prowadzi; prokurator może także objąć nadzorem postępowanie, o którym mowa w art. 307. Stosownie do art. 326 § 2 Kodeksu postępowania karnego prokurator jest obowiązany czuwać nad prawidłowym i sprawnym przebiegiem całego nadzorowanego przez siebie postępowania.

Odnosząc się do zarzutu braku kontroli działań policji pod kątem sytuacji opisanych w art. 20 ust. 2c ustawy o Policji i pod kątem ustalenia, czy nie wystąpiło nadużycie uprawnień przez policję, zarzutu nie zbadania czy w ramach uprawnień policji, o których mowa w art. 15 ust. 1 pkt 6 i ust. 7 powyższej ustawy, nie doszło do „naruszenia danych osobowych Skarżącej”, zarzutu nieuprawnionego wskazania w zaskarżonej decyzji, że Generalny Inspektor nie jest właściwy do oceny celowości zbierania danych osobowych Skarżącej, oraz twierdzenia pełnomocnika Skarżącej, że wnikliwe i dokładne badanie powinno być prowadzone pod kątem art. 51 ust. 2 Konstytucji RP, który zezwala władzy publicznej na pozyskiwanie i gromadzenie oraz udostępnianie informacji wyłącznie niezbędnych w demokratycznym państwie prawa, Generalny Inspektor podtrzymuje zawarte w zaskarżonej decyzji stanowisko, że nie jest właściwy do oceny czy celowe było zebranie przez Komendę dotyczących Skarżącej materiałów w takim zakresie, w jakim to nastąpiło. Jak podkreślono w zaskarżonej decyzji Generalny Inspektor nie jest organem kontrolującym ani nadzorującym prawidłowość stosowania prawa materialnego i procesowego w sprawach należących do właściwości innych organów, służb czy sądów, których działania podlegają ocenom w toku instancji czy w inny sposób określony odpowiednimi procedurami. W szczególności zaś Generalny Inspektor nie jest właściwy do kontrolowania celowości zbierania przez Komendę dotyczących Skarżącej materiałów w takim zakresie w jakim zostały zebrane, w tym do dokonywania oceny, czy zebrane informacje miały przydatność wykrywczą, dowodową lub identyfikacyjną w prowadzonym w Komendzie postępowaniu. Komenda zebrała bowiem te informacje korzystając z określonego w art. 15 ust. 1 pkt 6 ustawy o Policji uprawnienia do żądania niezbędnej pomocy od instytucji państwowych, organów administracji rządowej i samorządu terytorialnego oraz jednostek gospodarczych prowadzących działalność w zakresie użyteczności publicznej, a przepisy ustawy o Policji wyznaczają inny niż postępowanie prowadzone przez Generalnego Inspektora tryb nadzoru nad realizacją powyższego uprawnienia. Zgodnie z art. 15 ust. 7 ustawy o Policji na sposób

prowadzenia czynności, o których mowa w ust. 1, przysługuje zażalenie do miejscowo właściwego prokuratora.

Na poparcie powyższego stanowiska zasadne w tym miejscu jest przywołanie wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 29 października 2010 r. w sprawie o sygn. akt II SA/Wa 1092/10 (wyrok nieprawomocny) w którym wskazano, że „(...) art. 12 ustawy statuuje główne zadania i kompetencje Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, który pełni zarówno funkcję organu kontrolującego poprawność przetwarzania danych osobowych zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz rzecznika interesów poszczególnych osób i interesów publicznych, jak i organu, który w tym zakresie został wyposażony we władcze kompetencje wydawania decyzji administracyjnych i rozpatrywania skarg w sprawach wykonania przepisów o ochronie danych osobowych. Należy jednak podkreślić, że wskazany przepis nie uprawnia Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych do ingerowania w określone ustawowo kompetencje innych organów i sądów, wkraczania w prowadzone w zakresie ich właściwości postępowania i dokonywania merytorycznej oceny poszczególnych czynności wykonywanych w ramach tych postępowań. Prezentowany pogląd jest powszechnie akceptowany w orzecznictwie sądowo-administracyjnym (przykładowo wyrok WSA w Warszawie z dnia 13 kwietnia 2007 r. sygn. akt II SA/Wa 2079/06, publik. LEX nr 319395). Mając powyższe na uwadze należy podzielić stanowisko organu, iż nie jest on władny do kontrolowania podejmowanych przez organ czynności procesowych w postępowaniu z wykorzystaniem danych osobowych, czy to sądowym, czy też prokuratorskim, bądź prowadzonym przez Policję na zlecenie Prokuratury, jak to miało miejsce w niniejszej sprawie”.

Dodać również należy, że na niedopuszczalność dokonywania przez Generalnego Inspektora - w decyzji wydanej w niniejszej sprawie - oceny zbierania przez Komendę danych osobowych Skarżącej jednoznacznie wskazują również przepisy ustawy. Zgodnie bowiem z art. 43 ust. 2 ustawy w odniesieniu do zbiorów, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 3, oraz zbiorów, o których mowa w ust. 1 pkt 1a, przetwarzanych przez Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencję Wywiadu, Służbę Kontrwywiadu Wojskowego, Służbę Wywiadu Wojskowego oraz Centralne Biuro Antykorupcyjne, Generalnemu Inspektorowi nie przysługują uprawnienia określone w art. 12 pkt 2, art. 14 pkt 1 i 3-5 oraz art. 15-18. Zbiory o których mowa w art. 43 ust. 1 pkt 1 ustawy to zbiory zawierające informacje niejawne. Zatem, jeżeli dane przetwarzane są w zbiorze zawierającym informacje niejawne to Generalny Inspektor nie jest w szczególności uprawniony do wydawania decyzji administracyjnych i rozpatrywania skarg odnoszących się wykonania przepisów o ochronie danych osobowych, bowiem są to kompetencje wskazane w art. 12 pkt 2 ustawy. Z wyjaśnień Komendy złożonych w sprawie (pismo z dnia 9 grudnia 2010 r. – karta 18 akt sprawy) wynika, że materiały zawierające dane osobowe Skarżącej zostały zebrane w ramach czynności operacyjno-rozpoznawczych i przed dokonaniem (na potrzeby wszczętego w dniu 10 lipca 2010 r. dochodzenia) ich konwersji na materiały procesowe posiadały status materiałów niejawnych opatrzonych klauzulą „poufne”. Wobec powyższego nie ulega wątpliwości, że zebrane przez Komendę dane osobowe Skarżącej włączono pierwotnie do zbioru zawierającego informacje niejawne. Powyższe skutkuje brakiem właściwości Generalnego Inspektora do dokonania oceny zgodności zbierania tych danych z przepisami o ochronie danych osobowych.

Reasumując, po dokonaniu ponownej analizy rozpatrywanej sprawy Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone w decyzji z dnia 27 kwietnia 2011 r. (znak: DOLiS/DEC-335/11/19553,19557,19561,19563).

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych, w związku z art. 13 § 2 oraz art. 53 § 1 i 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.), od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (na adres: ul. Stawki 2, 00 – 193 Warszawa).